

5681

ՀԱՅԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՈՊԵՐԱ

ԼԵՐԵՏՏԱ № 3

ՅԵՎ ԳԵՆԻՅ ՈՆԵԳԻՆ

Ոգտեալ յերեք գործադարձումք յեկ
յոք պատկերով

ԼԻՐԻԲՐԱԿԱՆ

ՊԱՏԿԵՐՆԵՐ

Ներածութիւն

ԶԱՅԱՌՎՍՅԱՆ

Ըստ

ՊՈՒՇԿԻՆԻ

Սա գործը ընտրուի յեկ համառոտ բովանդա-
կութիւն՝ ՌՈՒՐԵՆ ՅԵՐԼԵՄԵՅԵԱՆԻ

785
0.57

1 ԵՐԵՎԱՆ 1934

ՊՅՈՏՐ ԻԼԻԶ ԶԱՅՆՈՎՍԿԻ

(1840—1893)

Պյոտր Իլիչ Զայկովսկին ծնվել է 1840 թվի մայիսի 7-ին ՎՈՏԿԻՆՍԿՈՒՄ (վրատկայի նահանգ)։ Նրա հայրը պետական պաշտոնյա չէր։ Գիմնազիան ավարտելուց հետո, Զայկովսկին իր հոր սպառնալիքների ներքո, մտնում է Պետերբուրգի համալսարանի իրավաբանական ֆակուլտետը։ Սակայն սպառնալիքները կոմպրոմիսներով չափազանց քիչ են հետաքրքրվում այս մասնագիտությունը։ Այդ ժամանակամիջոցում նա յերաժյուտության թեորիայի դասեր են վերցնում, ցույց տալով յերաժյուտական փայլուն ընդունակություններ։ Վերջացնելով համալսարանի իրավաբանական ֆակուլտետը, Զայկովսկին մի առ ժամանակ աշխատում է արդարադատության նախարարության մեջ։

1862 թվին Նիպոլայ իվ Անսոն Խուրիենցեյն յեղբայրները Պետերբուրգում է Մոսկվայում բաց են անում կոնսերվատորիաներ։ Նույն ալդ թվին Զայկովսկին մտնում է Պետերբուրգի կոնսերվատորիան։ Կոնսերվատորիան ընդունվելուց հետո, Զայկովսկին մի ժամ ուշադրով նամակ է գրում իր քրոջը։ Եմես բնությունեցի

02.09.2013

788
0-57

uy

2856 ¹⁰⁰⁶/₂₈₃₉₃

ՋԱՅԿՈՎՍԿԻ

Պետրատի ապարան, Յերեվան
Դիավրիտ 65, պատվեր 202, տիրոժ՝ 2000

600 25
նոր բացված կոնսերվատորիան. մի քանի արից նեոս դասերն սկսվելու յեն: Իոչպես քեզ հայտնի յե, տարիներ առաջ յես սկսեցի գրադվել յերաժեսուրյան տեսութամբ: Վորոշել եմ պատշաճ քողմել (խոսքը պետական ծառայության մասին ե Ռ. Թ.): Յես հավակնությունն եմ խոստում եմ կատարել այն, ինչ վոր իմ ներքին ձայնն ե քելադրում: Ինքն կլինեմ խոստում կոմպոզիտոր, քե խեղճ ուսուցիչ, այդ միտվումն ե. համենայն դեպս խիզմա կլինի հանգիստ: Յես չեմ ուզում դատավոր լինել, մարդկանց իրավունքները պատշաճ կամ մեղադրել, վորից վախիչ չեմ հասկանում:

Պետերբուրգի կոնսերվատորիան ավարտելուց հետո, Չայկովսկին հրավիրվում ե Մոսկվայի կոնսերվատորիան իբրև յերաժշտության թեորեայի դասախոս: Չայկովսկին վախճանվեց 1893 թվի հոկտեմբերի 25-ին (նոյեմբերի 6-ին) խոլերայով:

Անցյալ դարի 20-ական թվականներին ցարական Ռուսաստանում տեղի ունեցող սոցիալական-քաղաքական խոշոր տեղաշարժերը հայտնի յեն իբրև նարդոնիկական շարժումներ:

Այդ շրջանի շարժումներն անդրադառնում են ինչպես հրապարակախոսության, այնպես ել զբաղանության ե յերաժշտական արվեստի մեջ:

Այս մտորումները իր յերաժշտության մեջ, իր ինստրումենտալ ե վոկալ յերկերում լավագույն կերպով

գրեմելորեց Մոդես Մուսորգսկին (1835—1881). նրան հուզող գաղափարները, վորոնք ուղղութուն տվին արվեստագետի ստեղծագործություններին, հանդիսանում են մանր բուրժուական հեղափոխական իդեալների արտացոլումը, իսկ այդ շարժումը մեզ արդեն ծանոթ ե իբրև նարդոնիկական շարժում: Մուսորգսկին այդ հոսանքին հարեց բավական ռադիկալ կերպով. նա իր յերկերում լայն չափով շոշափեց գյուղացու կենցաղը ե այդ կյանքի մեջ նա տեսնում եր վոչ թե տոնական, վոչ թե արտաքին կողմը, ինչպես ադանում եր Ռիմսկի Վոսակովը, այլ այդ կենցաղի մեջ Մուսորգսկին փնտռում եր իսկական կյանքը, իսկ այդ կյանքը ծանր եր ե դաժան:

Այս իրականության ճիշտ նրտադրումը Մուսորգսկուց պահանջում եր մի տառնձին ստեղծագործական մեթոդ. այդ մեթոդը ռեալիստական մեթոդն եր: Իսկ Մուսորգսկու գործադրած ստեղծագործական մեթոդը վոչ միայն լուրջ ուսումնասիրության պետք ե յենթարկվի մեր կողմից, այլև այդ մեթոդը կարող ե շատ խընդիրներում ոգնություն հասնել մեզ:

Ընդգծելով այս, միաժամանակ պետք ե նշել, վոր Մուսորգսկու ամբողջ ստեղծագործությունը մեզ համար ընդունելի չեն կարող լինել: Արվեստագետի կյանքի վերջալույսին, յերբ ժանդարմիական ռեժիմի վայրագ հարվածներից նարդոնիկական ռադիկալ տրամադրություններն ալիքը վայրեջջ ապրեց, Մուսորգսկին հո-

ռետեսութեան մեջ ընկած: Նա հիասթափվեց: Նր
վերջին շրջանի յերկերի մի ամբողջ շարք կրում են
այդ կնիքը և նշվում են վորպես նահանջ՝ նախկին դիր-
քերից: Նա, վոր մի ժամանակ կրանում եր ականա-
վոր հրապարակախոսներ Չերնիսեվսկու և Լեոգենի աշ-
խատությունները, հետզհետե լքեց իր դիրքը և այլև
չկարողացավ տեղի ունեցող քաղաքական խմորումնե-
րը դիտել պայծառ լուսարձակով:

Չայկովսկին Մուսորգուի հակապատկերն է: Նրանց
աշխարհայացքի և ստեղծագործական մեթոդի մեջև
մեծ անդունդ դուրսվում ու՛ է: Չնայած, վոր ռուս ա-
կանավոր յերկու կոմպոզիտորների ստեղծագործական
շրջանը անջրպետ չունի և մասամբ ղուգադիպում է
նույն ժամանակաշրջանին, բայց նրանք իրեն ստեղծա-
գործներ տարբեր բնավորություններ են:

Իյուդացիական ճնշված և հարստահարված մասսա-
ների վիշտն յերգող Մուսորգուին հակադրվեց ազնւ-
ւական դասակարգի մտավորականության իդէիի ու
մտորումների արտահայտիչ Չայկովսկին: Այդ դասա-
կարգի գաղափարախոսությունը Չայկովսկու ստեղծա-
գործությունների մեջ ընդգծված է ուժեղ և խտացած
գոյներով:

60—70-ական թվականներին ռուս ազնւականու-
թյունը կամաց-կամաց զիջում է իր քաղաքական ու
տնտեսական դիրքերը՝ տեղ տալով յերիտասարդ բուր-
ժուազիային: Դրավելով ազնւական դասակարգի բազ-

մապիսի դիրքերը՝ նոր բուրժուազիան առաջադրում եր
իր իդէաները: Մի կողմից պատմութեան թատերաբե-
մից հեռացող ազնւական դասակարգի և մյուս կողմից
տնտեսական ու քաղաքական նոր դիրքեր զբաղող
յերիտասարդ բուրժուազիայի բուռն հակամարտու-
թյան մեջ, առաջինն յերգում եր կարապի իր վերջին
յիրգը: Այդ պայքարում նրա ճիշդ լսվում եր խեղդված
ու մահամերձ: Պատմութեան յերկաթե որենքները նը-
րան մահվան հիւն դատապարտել:

Չայկովսկին, իրեն խոշոր արվեստագետ, իրեն ռուս
ազնւական մտավորականութեան գաղափարախոսը, իր
ստեղծագործությունների մեջ հանճարեղ կերպով հըն-
չեցրեց այդ ճիշդ: Յերաժշտական պատկերների և
հնչյունների միջոցով, նա արտահայտեց հոռետեսու-
թյուն և հոգեբանական վորքերգություն: Չայկովսկին
խորապես զգաց իր դասակարգի անխուսափելի մահը,
զգաց ներքուստ, զգաց մեծ հավատքով և այդ բոլորը
հնչեցրեց խոշոր վարպետութեամբ: Այդ հավատքն է
վերջո պսակվեց հանճարեղ Շ-րդ սիմֆոնիայի հա-
րուստ թեմաներով:

Չայկովսկու յերաժշտական ժառանգությունը մեղ
համար պատմական մեծ նշանակութուն ունի: Նա
արժեքավոր է, տեսակարար խոշոր կշիռ է նւրիշայաց-
եում կերտելու իր վարպետութեամբ, վորպես մեծ, լայն
կտափների ստեղծագործողի: Գլխավորապես սիմֆոնիա-
կան գրականութեան մեջ, նա մեծագույն ճարտարա-

պետն ե, խոշորագույն վարպետը, վոր իր վերջին յերեք սիմֆոնիաներով կարող ե Բեքնովեցի կողքին նըստել հավասար և ազատ իրավունքով:

19-րդ դարի խոշորագույն կոմպոզիտորներից մեկի՝ Պյոտր իլի Չայկովսկու յերաժշտական, ստեղծագործական անցած ուղին, կտրած հարուստ ճանապարհն սրկավում ե լիրիքական իդեալիզմից («Ոնեպիս») մինչև դրամատիքական ռոմանտիզմը («Պիկովայա դամա», 6-րդ սիմֆոնիա):

Չայկովսկու ստեղծագործական մտքի աշխատանքները սկսվում են 17 տարեկանից: Յեթե յերաժշտական քննադատությունը և առանձնապես Անտոն Ռուբինսթեյնն այդ շրջանի նրա յերկերը շատ արժեքավոր չի համարում, ապա համենայն դեպս նրանք հետաքրքիր են իբրև նոր մտքի վորոտումներ և վորոնք սկիզբ են հանդիսանում այն խոշոր և պատմական յերաժշտական հնչյունի, վոր Չայկովսկին պիտի հնչեցներ 80-ական թվականներին և հատկապես իր կյանքի վերջալույսին:

Չայկովսկու յերաժշտական ժառանգության վրա նկատելի յե արեւմտյան յերաժշտական կուլտուրայի ազդեցությունը: Առանձնապես աչքի յե ընկնում զերմանական ռոմանտիկ յերաժշտական դպրոցի ներկայացուցիչներ՝ Շուբերթի, Շումանի և Փրանսական ոպերային արվեստի դեմքեր Մեյերբերի, Գունոյի և Բիզեյի ազդեցությունը: Սակայն այդ բոլոր ազդեցությունները Չայկովսկու վեհալ և ինստրումենտալ յերկերի մեջ չի

դրսևորվում մեխանիկորեն. նրա ստեղծագործական պրոցեսը բավական խստապահանջ քննադատություն ե առաջ բերում դեպի յուրաքանչյուր յերաժշտական յերկ. իսկ քննադատական այդպիսի վերաբերմունք ավելի քան արժեքավորում ե հեղինակի ստեղծագործական դեմքը:

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԵՐ

ԼԱՐԻՆԱ — Մեցցոսոպրանո
ՖԻԼԻՊՅԵՎՆԱ — Մեցցոսոպրանո
ՏԱՏՅԱՆԱ — Սոպրանո
ՈՅԼԿԱ — Ալտ
ՈՆԵԳԻՆ — Բարիտոն
ԼԵՆՍԿԻ — Տենոր
ԳՐԵՄԻՆ — Բարիտոն կամ բաս
ՏՐԻԿԵ — Տենոր
ԶԱՐԵՅԿԻ — Բաս

Գործողության վայրը Ռուսաստանում՝ 1815 թվին

«ՈՆԵԳԻՆ»

լիբրետոյի և Պասկերեն

(ուսերա յերեք գործողությամբ և յութ պատկերով)

«Ոնեգին» ուսերայի (օր. 24) նախնական աշխատանքները Չայկովսկին սկսեց 1877 թ.: «Ոնեգին» յերաժշտական ձևավորման մասին դեռևս 1877 թվից շատ առաջ, նա խոսել էր Մոսկվայի կոնսերվատորիայի ռեկտոր Նիկոլայ Ռուբինսեյնի հետ: Չայկովսկին «Ոնեգին» ուսերան գրեց յերեք ամսվա ընթացքում: Ուսերայի հիմնական աշխատանքները նա կատարեց Բալիայում, թեև Մոսկվայում և Պետերբուրգում չեղած կարճ ժամանակամիջոցում, Չայկովսկին վերոհիշյալ չերկը վերաձևակույթյան էր չենթարկում:

1877 թ. հոկտեմբերի 20-ի «Ոնեգին» ուսերայի աշխատանքների մասին Չայկովսկին Նիկոլայ Ռուբինսեյնին հասցեագրված նամակում հետևյալն է գրում:

«Յես վերջացրի «Ոնեգին» առաջին գործողության ինստրումենտովկան (առաջին գործողությունը Յալաուկեր ունի Ռ.Թ.) հնարավոր չէ արդյոք ցուցադրել առաջին գործողությունը և 2-րդ գործողության 1-ին

պատկերը» (М. Чайковский. «Жизнь Петра Ильича Чайковского», том II, ст. 33):

Թերեւս վոչ մի ոպերային յերկ, յերաժշտական կառուցվածքի և բեմադրութիւն տեսակետից այնքան չի մտատանջել Չայկովսկուն, վորքան «Ոնեգինը»: Վոչ միայն այս, այլ անգամ դերերի ճիշտ բաշխումը նա նույնպէս համարում եր խոշոր խնդիր և ոպերային հաջողութիւն կամ անհաջողութիւն հարցը կապում եր դերերի ճիշտ բաշխման և ճիշտ բաշխման հետ: Չայկովսկին առանձնապէս մտահոգված եր Տաշխանայի, Ոլգայի, յեվ Լենսկու դերերի բաշխումով:

«Ոնեգին» ոպերայի մշտական հաջողութիւն մասին չափազանց կասկածամիտ եր ամենից առաջ ինքը, հեղինակը: Այս մասին նա բազմիցս իր նամակներում շեշտում ե: Բերենք այդ նամակներից մի քանիսը: Նրանցից մեկը Չայկովսկին ուղղել ե Դանիլեւիին (1878 թ. հունվարի 2-ին):

«Ոնեգին» ոպերան վոչ մի ժամանակ չի կարող լինի հաջողութիւն գտնել: Դուք միանգամայն ճիշտ եք, յերբ ասում եք, թե իմ ոպերան բեմական չէ»: (М. Чайковский, «Жизнь Петра Ильича Чайковского», том II, ст. 79 — 80):

Փոն-Մեկկելին գրած նամակում Չայկովսկին նշում ե, վոր Տաշխան յեվ Լենսկին իրեն փակուղու առաջ են դրել: Չայկովսկու այդ ճաշտարարութիւնը վերաբերում ե Տաշխանային յեվ Լենսկուն, իբրեւ յերաժշտական տիպերի:

Մի այլ նամակում նա գրում ե.

«Հիմա տեսնում եմ, վոր իսկական ոպերա, «Ոնեգինը» դուրս չի դա: Մակայն չեմ կարող չգրել, վորովհետեւ շատ բաներ (յերաժշտական մտածումներ և պատկերներ Ռ. Թ.) գլխումս արդեն պատրաստ են»: (Н. Кашкин «Воспоминания о Чайковском», ст. 107 — 109):

Կարլ Արեերտին գրած նամակից (1877 թ. դեկտ. 3, Վեննետիկ) հետեյալն լինք իմանում.

«Ոնեգին» համար հարկավոր են 1) միջակ յերգիչներ, սակայն լավ դարոց անցած. 2) յերգիչներ, վորոնք միաժամանակ խաղան պարզ և լավ. 3) բեմադրութիւնը պետք ե լինի վոչ շքեղ, բայց համապատասխան իր ժամանակին. 4) կոստյումները պետք ե լինեն այն դարի, վոր ժամանակում կատարվում ե գործողութիւնը. 5) Կապելմայստերը (խոսքը դիրիժորի մասին ե Ռ. Թ.) չպետք ե լինի մեքենա, վորպեսզի որկեսորը cis-ի փոխարեն C չնվագի, այլ նա պետք ե լինի իսկական դեկավար» (М. Чайковский, «Жизнь Петра Ильича», том II, ст. 58):

Յեվ այս պատճառով ել, ահա, Չայկովսկու ցանկութիւնն եր, վոր «Ոնեգինը» բեմադրվի Մոսկվայի կոնսերվատորիայի յերաժշտական ուժերով, նա վախենում եր ընդհանրապէս մեծ ոպերաների դերասաններից և գեղարվեստական կազմից: Պետք ե ասել, վոր

հեղինակը, ինքը յերբեք ել մտադրութիւն չի ունեցել իր այդ յերկը մեծ բեմերում խոշոր արվեստագետների միջոցով բեմադրելու:

Այդպէս ել յեղալ: «Ոնեգիներ» առաջին բեմադրութիւնը տեղի ունեցավ 1879 թ. մայիսի 17-ին Մոսկվայի փոքր թատրոնում կոնսերվատորիայի յերաժշտական լավագույն ուժերի մասնակցութեամբ: Իսկ մեծ թատրոնում, այս անգամ ուրդեն փոչ կոնսերվատորիայի յերաժշտական ուժերով, առաջին բեմադրութիւնը կատարվեց 1881 թ. հունվարի 23-ին (Պետերբուրգի մեծ թատրոնում):

«Ոնեգիներ» Չայկովսկու գրած 10 ոպերաների մեջ հանդիսանում է լիրիքական արվեստի լավագույն նշանուր: Վերջան «Պիկովայա դասան» խոսացած է դրա մատիքական գույներով, դրա հակառակ «Ոնեգիներ» պատկանում է լիրիքական արվեստին: Ոպերային արվեստի մարդում Չայկովսկու «Ոնեգիներ» ավելի ժողովրդականութիւնը գտավ, քան նույն հեղինակի մյուս ոպերաները: Չայկովսկու կասկածամտութիւնը լիրիքական այս պատկերների հաջողութեան մասին բեմադրական արվեստի տեսակետից մասամբ ճիշտ է. իսկ յերաժշտութեան մասին չիզած նրա վախը այսօր արդեն կասկած չի կարող հարուցանել: Յերաժշտական արվեստի տեսակետից «Ոնեգիներ» պիտի ընդունել հաջողված, թեև կան դեմքեր և տիպեր, վերոնց վերաբերմամբ յերաժշտական տեսակետից հեղինակը յեղել է բավական ժլատ:

Յերաժշտականորեն լրիվ և հաջողված տիպեր պիտի համարել Տաթիանան, Լեոնիդն ինքի Ոնեգիներ: Մնացյալ տիպերը չի կարելի ամբողջական համարել: Հատկապես թերի յե Ոլգայի յերաժշտական դեմքը: Հեղինակը յերաժշտական համակրանք չունի դեպի Ոլգան, իսկ սա ոպերայում արտահայտվել է բացասաբար: Բացի արժեքավոր մեներգներից (solo), կան հետաքրքիր և զեղարվեստականորեն ամբողջացած դուետներ, կվարտետներ, և խմբերգներ. այս հանգամանքը գալիս է իր հերթին վորակավորելու յերաժշտական այդ մեծ կտավը: Վոկալից բացի «Ոնեգիներում» արժեքավոր է ինստրումենտալ մենտալ մասը. վոկալ և ինստրումենտալ արվեստների միասնութիւնը որդանական է, ներդաշնակ և ամբողջական: «Ոնեգիներ» ինստրումենտալ մասերում, ներկատելի յե նույն հեղինակի ալլ ինստրումենտալ յերկերի ազդեցութիւնը, թեև այդ բոլորը գունատ և մշուշոտ, հազիվ հիշեցնող մոմենտներով է արտահայտված:

1006
98393

ԱՌԱՋԻՆ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

Առաջին պատկեր

Տանտիրուհի, Լարինան մայրը և յերկու աղջիկների, վորոնցից Ոյլգան սիրահարված է հարեան Լենսկու վրա: Յերկու քույրերը Տատյանան և Ոյլգան միասին չերգում են: Այգ հին յերգի հնչյունների տակ Լարինան և դայակը վերհիշում են յերջանիկ անցյալը: Ամառային հունձք կատարելուց հետո, վերադառնում են գյուղացի կանայք և տղամարդիկ, վորոնք ուրախ չերգում են ու պարում: Ոյլգան ուրախ է, աշխուժ, թրվում, նրան բոլորն անվանում են «յերեխա»։ Տատյանան մըտածկոտ է, չերագոյ:

Լարինայի տուն են գալիս Լենսկին և նրա ընկեր Ոնեգին: Չորսը միասին չերգում են. Տատյանային առաջին իսկ հայացքից թվում է, վոր Ոնեգինն այն մարդն է, վորին պիտի նվիրի իր սիրտը. Լարինայի տան պարտեզում, գեղեցիկ բնության մեջ Լենսկին չերգում է իր սիրո մասին, իսկ Ոնեգինն չերագիտ Տատյանային պատմում է գյուղի տաղտուկ կյանքի մասին:

ՅԵՐԿՐՈՂ ՊԱՏԿԵՐ

Դիշեր է. Տատյանան դայակի հետ միասին է, վերջինս սենյակից հեռանում է բարի գիշեր ասելով Տատյանային. Տատյանան մինչև լուսը արթում, անց է կացնում ծանր և դժնդակ գիշեր: Նա սիրահարված է Ոնեգինի վրա: Յերկար տառապանքներից ու մտածումներից հետո, նա նամակ է գրում Ոնեգինին, բացատրելով իր սերը: Նա կարծում է թե այս քայլը իր համար կլինի նոր կյանքի սկիզբը:

ՅԵՐԿՐՈՂ ՊԱՏԿԵՐ

Տատյանան պարտեզում սպասում է Ոնեգինին. նա գալիս է. սակայն նրա սառ խոսքերը խորապես անդրադառնում է Տատիանայի վրա: Ոնեգին հայտնում է, վոր իր սերը կարող է միայն յեղբայրական լինել: Այսպիսով Տատյանայի յերագը փշրվում է:

ՅԵՐԿՐՈՂ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

Առաջին պատկեր

Տատյանայի տոնի առթիվ Լարինայի տանը պարահանդես է: Բազմաթիվ հյուրերի հետ այնտեղ են նաև Լենսկին և Ոնեգինը: Ոնեգինը ձանձրույթից սկսում է Ոյլգային հետևել: Ոնեգին Ոյլգային առաջարկում է իր հետ պարել: Խանդի հողի վրա Լենսկու և Ոնեգինի, այդ յերկու ընկերների մեջև կռիվ է սկսվում: Լենս-

կին ըստ ի ներկայութեանը հայտարարում ե, վոր Ո-
նեգինը այլևս իր ընկերը չէ: Լենսկին դուել ե պա-
հանջում, Ոնեգին նրա առաջարկն ընդունում ե:

Յերկրորդ պատկեր

Ձմեռային մի ցուրտ առավոտ, Լենսկին ե իր սեկուն-
տանդ Ջարեցկին սպասում են իրենց հախառակորդին:
Լենսկին յերգում ե իր նշանավոր արիան իր ձակա-
տազրի մասին: Գալիս ե Ոնեգինը: Դուելը վերջանում
ե Լենսկու սպանութեամբ:

ՅԵՐՐՈՐԴ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

Առաջին պատկեր

Պարանոցե Պետերբուրգում հարուստ Սանովնիկի
տանը: Պորոնեգի ե եկոսեգի տակ պարում են: Մի քա-
նի տարվա ճամբորդութենից հետո Ոնեգին այս
պարանոցեսում հանգիպում ե իր բնկերոջ Իշխան
Գրեմինին, վորն ամուսնացել ե Տառյանայի հետ: Կը-
րեմին յերգում ե իր սիրո մասին: Տեսնելով Տառյա-
նային, Ոնեգինը սիրահարվում ե նրա վրա:

Յերկրորդ պատկեր

Ոնեգինը Տառյանային պատմում ե իր սիրո մա-
ին: Սակայն արդեն այս եր Տառյանան ասում ե, վոր
իւր սերը միայն իր զգացման հրաժեշտ տա-
լով Ոնեգինին:

<< Ազգային գրադարան

NL0302538